

Πατρών Χρυσόστομος: Ο Κολοκοτρώνης μας εμπνέει, μας οδηγεί και μας ελέγχει

[Μητροπολιτικό Έργο](#) / [Ι.Μ. Πατρών](#)

Με την συμπλήρωση 183 ετών από την κοίμηση του [Θεοδώρου Κολοκοτρώνη](#), τελέσθηκε στην Μητρόπολη Πατρών, σε συνεργασία της τοπικής Εκκλησίας και του Συλλόγου των εν Πάτραις Αρκάδων, ιερό Μνημόσυνο υπέρ μακαρίας μνήμης και αιωνίου αναπαύσεως του.

Την Θείας Λειτουργίας η οποία τελέσθηκε την Κυριακή 8 Φεβρουαρίου στον Ιερό Ναό Αγίου Χαραλάμπους Τσουκαλείκων και του Ιερού Μνημοσύνου, προέστη **ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πατρών κ. Χρυσόστομος**, ο οποίος με λόγο μεστό νοημάτων, αναφέρθηκε στην μεγάλη προσωπικότητα του μακαρίου και αοιδίμου Αρχιστρατήγου, ο οποίος οδήγησε την Ελλάδα μέσα από αγώνες ενδόξους στην Ελευθερία.

Ο Μητροπολίτης, αναφέρθηκε στην ευλάβεια του Κολοκοτρώνη, στην πίστη του στο Θεό και στην μεγάλη φιλοπατρία του. Μίλησε για δοξασμένες στιγμές που ο Ήρωας ξεπέρασε τα πεπερασμένα όρια και πολέμησε, όχι μόνο με τα όπλα, αλλά κυρίως με την ψυχή, έχοντας βεβαιότητα ότι τον σκέπαζε η χάρις του Θεού και η προστασία της Παναγίας από το Χρυσοβίτσι, την Επάνω Χρέπα, το Βαλτέτσι.

Εφόδιό του η λειτουργική ζωή, η νηστεία και η προσευχή, η Θεία Κοινωνία πριν από τις μάχες, ως συνέβη ανήμερα του Σταυρού το 1821, στην Παναγία της Επάνω Χρέπας.

Ξεπέρασε τα πεζά ανθρώπινα μέτρα, παρ'ότι αγράμματος και συγχωρούσε τους εχθρούς του, ακόμη και τον φονιά του παιδιού του, δίνοντας μάθημα διαχρονικό, ότι μόνο ενωμένοι οι Έλληνες μεγαλουργούν. Σε αντίθετη περίπτωση οδηγούνται στην καταστροφή.

Ο Κολοκοτρώνης, συνέχισε ο Μητροπολίτης, μας εμπνέει, μας καθοδηγεί, αλλά και μας ελέγχει.

Επίσης ανέγνωσε αποσπάσματα από βιβλίο, τυπωμένο εν Αθήναις, το 1843, επιγραφόμενο: «Τα κατά την Κηδεϊάν του Μακαρίτου Θεοδώρου Κολοκοτρώνου...»

Σ' αυτό περιγράφονται τα της τελευτής του Αρχιστρατήγου, της ετοιμασίας του στο νεκρικό κρεβάτι, τα της νεκρικής πομπής, τα της Κηδείας, οι οιομιλίες οι επικήδειες και τα της ταφής του στο Α' Κοιμητήριο Αθηνών.

Ιδιαιτέρα εντύπωση προκάλεσε, απόσπασμα από τον Επιτάφιο λόγο εκφωνηθέντα υπό Παναγιώτου Σούτσου, έχον ως εξής: «Κατά τα τελευταία μάλιστα έτη τής ζωής του υπήρξε απλός, αθώος και ήπιος ως βρέφος. Ίστατο δε ως ξένος παρεπίδημος εν μέσων ημών διαπληκτιζομένων, και το μεν σώμα του ήτο ενημίν, το δε πνεύμα του συνωμίλει μετά των οσίων πνευμάτων των εν παραδείσω περιιπταμένων μετά τών αγίων μαρτύρων της Ελληνικής Επαναστάσεως, καί ηκούετο ο ψιθυρισμός των λογίων αυτού καί περιπατούντος και ισταμένου, και κοιμωμένου καί γρηγορούντος.

Ετελεύτησε δε μετά την γέννησιν του Ελληνικού έθνους, ετελεύτησε σήμερον, ότε το βρέφος αυξάνει καί κραταιούται πνεύματι, πληρούμενον σοφίας.

«Καὶ ἰδοὺ ἦν ἄνθρωπος ἐν Ἱερουσαλὴμ, ᾧ ὄνομα Συμεών, καὶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος εὐλαβὴς καὶ προσδεχόμενος παράκλησιν τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ ἦν αὐτῷ κεχρηματισμένον μὴ ἰδεῖν θάνατον πρὶν ἢ ἴδῃ τὸν Χριστὸν Κυρίου... καὶ ἦλθεν εἰς τὸ ἱερὸν καὶ ἐν τῷ εἰσαγαγεῖν τοὺς γονεῖς τὸ παιδίον Ἰησοῦν... καὶ αὐτὸς ἐδέξατο αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ καὶ εὐλόγησε τὸν Θεὸν καὶ εἶπε. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλον σου Δέσποτα κατὰ τὸ ρῆμα σου ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν, φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραὴλ».

«Καὶ ἰδοὺ ἦν ἄνθρωπος ἐν Ἀθήναις ᾧ ὄνομα Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, καὶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος προσεδέχετο ἀνέκαθεν τὴν ἀνάστασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, καὶ προώριστο εἰς αὐτὸν μὴ ἰδεῖν τὸν θάνατον, πρὶν ἢ ἴδῃ τὸ ἐκλεκτὸν ἔθνος τοῦ Κυρίου εἰς τὸν χορὸν τῶν ἐθνῶν. Καί, ὅτε οἱ Βασιλεῖς τῆς γῆς συνήγαγον τὸ παιδίον τὴν Ἑλλάδα, αὐτὸς ἐδέχθη αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ, καὶ ἠύλόγησε τὸν Θεὸν καὶ εἶπε. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλον σου Δέσποτα κατὰ τὸ ρῆμα σου ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν, φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς φυλῆς».

Κατέληξε δε ο Σεβασμιώτατος με τον προσευχητικό επίλογο για την ανάπαυση της ψυχῆς του Θεοδώρου Κολοκοτρώνη, από τον επικήδειο λόγο του μεγάλου Εκκλησιαστικού ρήτορος Κωνσταντίνου Οικονόμου, του εξ Οικονόμων, έχοντα ως ακολούθως:

«Καὶ δεῦτε καὶ συνάψωμεν τὰς ἐγκαρδίους ἡμῶν δεήσεις, εὐχόμενοι πρὸς τὸν Θεὸν τοῦ ἐλέους ὑπεράυτοῦ. Ὡς Θεὸς τῶν πνευμάτων καὶ πάσης σαρκός, ᾧ γένους θνητοῦ τε καὶ ἀθανάτου καὶ πάσης ἀοράτου καὶ ὁρατοῦ φύσεως δημιουργέ, ἤλιε δόξης

αἰδίου, ἀέναεπηγὴ τῆς ἀθανασίας, ἐπάκουσον ἡμῶν δεομένων σου, καὶ ἀνάπαυσον τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου σου Θεοδώρου, ἐν τόπῳ φωτεινῷ, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν ταῖς σκηναῖς τῶν δικαίων, παριδὼν τὰς ἀμαρτίας αὐτοῦ. Πολλὰ ἐκοπίασεν ὑπὲρ τῆς ἀγίας σου πίστεως, πολλὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἡγάπησε,»..

